

Избацивање лопатом белог праха из Црне реке после хистерије НВО и медијске кампање је добило и законску црту експресним подношењем полицијске кривичне пријаве против извођача дворучног бекхенда лопатом по задњици једног наркомана.

О подношењу кривичне пријаве лично нас је обавестио министар унутрашњих дела Ивица Дачић. Задивљује брзина којом је овај орган Владе деловао против наречених српских наркоманских егзорциста. Узгред буди речено, наркомани су послати у Црну реку, јер нико други у Србији није могао да их ослободи њихове наопаке навике. То нису могли лекари. То нису могли медији. То нису могле НВО. То нису могле специјализоване установе под државним патронатом. То нису могли полиција, судови, затвори. Нису могли ни родитељи.

А ова двојица то могу. Имају резултате. И зато су опасни. Родитељи их подржавају. Већина медија, НВО и министар унутрашњих послова знају боље од родитеља шта је потребно њиховој деци да се излече, али, као што је речено, некако никако то не успевају да ураде. Наводно, треба лепо причати са наркоманима. Ако то не помогне, нежно их ухапсити и без принуде изнудити признање од кога су набављали дрогу и кога су све увукли у свој паклени круг. Затим их племенито осудити и брижно послати у затвор где ће се опет дрогирати. Када тако рехабилитовани изађу из васпитно поправне установе, опет Јово наново.

Било би лепо да нас држава обавести колико је наркомана после боравка у овим установама излечено. Било би лепо да нас та иста држава обавести колико наркомана је током боравака о државном трошку у апартманима два пута један метар на којима су прозори због чудне ћуди архитекте опремљени решеткама, било лечено пендреком, рукама, ногама и осталим приручним васпитним средствима. Било би лепо затим број излечених које је држава излечила путем својих органа и метода упоредити са бројем излечених у Црној реци. Постоји ли таква евиденција? Слутим да ако постоји неће никада бити објављена.

Иако се о томе не говори много и јавно, опште је познато да се батине у истрази и данас често користе, баш као и батине у затвору, било међу затвореницима, или као наставак „васпитне политике“ која није успела другим педагошким средствима да оствари циљ. Починиоци се не кажњавају. Иза њих стоји држава. Двојица свештеника из Црне реке ће бити кажњени. Иза њих стоје само родитељи чија су деца излечена. Држава не.

Батина има два краја. Онај крај који држи власт је тањи, али много јаче удара. Онај који држе успешни је дебљи и ломи се о њихову главу. За батинање је потребан државни благослов, а не родитељски, црквени или божији. Ови у Црној реци то нису схватили, као што нису схватили да је само државна батина из раја изашла, а не њихова лопата. Ударницима режима у униформама алат је пендрек и за то поседују државну лиценцу. Ови са лопатом је немају.

Али упоређења ради присетимо се још једне ефикасности министарства и министра унутрашњих дела.

Пре неколико месеци, након бруталне полицијске тортуре, преминуо је Ранко Панић. Заиста је чудно да у демократском и транспарентном друштву као што је наше, министарство унутрашњих дела и министар унутрашњих дела ефикасност коју су испољили приликом подношења кривичних пријава за неколико удараца лопатом по наркоманској задњици, ту задивљујућу ефикасност нису испољили када су припадници тог истог министарства на смрт претукли овог човека. А и једно и друго је документовано снимком.

Прво се чекала обдукција, па истрага, па се трагало за снимцима догађаја, па се све временски развлачило до максимума, па су извршиоци и то само због притиска јавности једва суспендовани. То их је баш насекирало. Колико је трајала суспензија, ко су, колико их је било, да ли су се после суспензије вратили на посао тој истој јавности није познато, за разлику ових из Црне реке који су већ у медијима и осуђени. Али за утеху, свима нам је познато да починиоци овог убиства неће одговарати. Треба их сачувати за неке будуће демонстрације.

Зашто је за брижне НВО, медије под државном контролом, министра унутрашњих дела и тужилаштво праћење задњице једног наркомана много важније од убиства невиног

Ко то беше Ранко Панић

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 01 јун 2009 17:15

човека је питање на које ће свако од нас лако дати одговор.

Од поменутих га сигурно нећемо добити.